
Rătăcirea

„Îmi crapă capul de durere... Ce-i cu aiureala asta?“ își zise Luvia încercând să se ridice.

Ceva o țintuia locului. Poate niște țevi încolăcite pe picioare, poate un rucsac de instalator mult prea greu, plin cu tot felul de bile ciudate. Sau poate că altceva, dar ce? Nu-și putea aminti nimic, simțea că-i plesnește fruntea, cum oare să scape de fierbințeala asta nesuferită? Deschise pleoapele cu dificultate și încercă să se uite în jur. Dar niște țepi nevăzuți, ca de arici calcaros, îi împăienjeniră brusc ochii. Lumina din locul acesta nu semăna cu nimic din ceea ce cunoscuse, tăia alb. Trebuia să fie precaută, altfel cine știe ce-ar mai putea păți. Deși își simțea capul plin de cenușă fierbinte, din aceea rămasă și două, trei zile în vreun sector ascuns pe unde nu ajunseseră viguroșii, cei care se ocupau cu... oare cu ce, cine erau viguroșii și care era treaba lor? S-o pici cu ceară nu-și putea aduce aminte. Funingine, da, găsea în memorie, mici suprafețe cuprinse de lavă, da, ploile strălucitoare de pe povârnișul unui sector, da, un cer roșu la care nu ajungeai decât dacă erai

rezistentă aceea grozavă pe nume... Uf, ce se întâmplă?! Imaginile i se încâlceau în cap fără nicio noimă, ce erau viguroșii, cine era fata cu frică de extraterestri, de ce-i zumzăia capul și i se părea că nimic nu se mai potrivește cu nimic?

— Trebuie să explorez împrejurimile! se pomeni rostind cu glas tare.

Ce bine, măcar nu-și pierduse capacitatea de-a articula cuvinte.

— E cineva aici? strigă mai mult pentru sine.

Ecoul urmă o traiectorie ciudată, pe care Luvia, ca un instalator ce era, o ghici dreptunghiulară. Adică se întoarse îndărăt. Oare de ce? N-ar fi trebuit să se piardă undeva în depărtare? Se ridică fără vlagă, mai întâi în capul oaselor, apoi cât să se poată orienta puțin în jur. Cât de tare o dureau pleoapele, parcă-i fuseseră pârlite de cine știe ce amestecuri chimice! Totuși de unde explozii? Cerul ca o dungă albastră, nu stacojie, cum se aștepta ea, îmbrățișa totul ca un arc. Te pomenești că or fi scurgeri de gaze în colțul din stânga! Posibil, căci altfel de ce-ar atârna sub el forma aceea ca o... pasăre?

Îi răsări în minte un cuvânt și mai straniu.

De jur împrejur nu se vedea mare lucru, doar niște ramuri înclinate. „Copaci, desigur“, izbucni alt gând. La distanță destul de mare, identifică o formă de relief cum nu mai văzuse: țâșnea abrupt, mai întâi către exterior, ca apoi să se curbeze în adâncime. Înțelese pe dată că într-acolo trebuia să meargă. Plumbul din picioare se mai subțiasă, oricum n-o mai țintuia locului. Se aplecă să-și maseze pulpele amorțite, dar nici nu-și atinse bine salopeta, că țipă de durere. În locul acela materialul se topise, lăsând să se vadă porțiuni de piele arsă. Doamne, ce i se întâmplase? De ce

nu-și amintea nimic? Scoase iute din rucsac un pansament și acoperi suprafața dureroasă. Atâta mai trebuia, să se infecteze! Cum ar mai fi ajuns la Recuperare? Dar exista oare Recuperarea?

Habar n-avea unde se află, își pierduse parțial memoria. Bine că știa la ce folosesc o parte din lucrurile pe care le păstra în rucsac! În rest, nu-i rămânea decât intuiția, pe asta trebuia să se bazeze. Își duse mâna la cap și răsuflă ușurată. Pletele-i multicolore erau, din fericire, tot acolo, mai încâlcite ca de obicei, căci fuseseră prinse sub casca protectoare. Când le lăsă să cadă pe spate, simți același miros de ars. Salopetele ajunseseră într-o stare jalnică, prima se topise de tot – oare prin ce catastrofă trecuse? –, iar a doua, făcută din materialul cel mai rezistent, avea porțiuni mari compromise. Noroc că a treia își făcuse datoria, astfel că ea era încă vie și, pe cât putea să-și dea seama, nu prea vătămată. Mai aplică în câteva locuri pansamente, unul chiar pe față, în partea de jos a maxilarului. Apoi, înainte să apuce spre culmea din zare, se dezbracă de două salopete. Cu prima nu mai era nimic de făcut, nici măcar un petic nu se putea recupera. Pe a doua o înghesui totuși în rucsac.

— Heeee! E cineva aici? strigă încă o dată.

Deja mersese în linie dreaptă vreo cincizeci de pași. Nu-i răspunse nimeni. Era cam mare liniștea, nu simțea cea mai slabă adiere, de fapt, nimic nu părea să se clintească.

— Măcar nu suflă curenți de abur încins, și tot e ceva, își zise în șoaptă.

Nu se putea să fi ajuns acolo decât ținând un drum pe care acum, desigur, urma să se întoarcă. Dar unde să se întoarcă? N-avea habar. Nu-i rămânea decât să continue. Se mai opri o singură dată

până la stânca căreia i se vedea deja marginea. De departe, părea complet albastră, dar când se apropie deosebi carourile albe de fundal. Cât de neobișnuit! Din ce știa ea, astfel de suprafețe puteau să apară cel mult în năzăreli, nu în lumea reală. Dar ce erau năzărelele? Ceva foarte important, cum de uitase?! Și care era, până la urmă, lumea adevărată? Sigur nu cea în care nimerise – și nu se îndoia de asta – doar din greșeală.

Începu să urce ușor. Ce bine că se antrenase la cățărări pe vremea studiului! O vreme nu fu nevoie să înfigă nimic în stâncă, parcă i se lipeau tălpile de coastă. Totul se schimbă însă când ajunse pe la mijlocul urcușului și descoperi denivelările neregulate. Scoase pioleții și își potrivi echipamentul. Aruncă una din frânghii spre singura ieșitură vizibilă în stâncă. Din pricina netezimii, funia nu se fixă totuși de nimic, așa că repetă operația. Degeaba. Nu-i rămânea decât să scoată capătul cel mai dur de stalagmită din rucsac și să-l arunce, dacă se poate, cu maximum de precizie. Acesta se lipi bine.

— Au! bubui un glas chiar în acel moment. Ce-i ciupitura asta?

Luvia încremeni, te pomenești că avea halucinații. De jur împrejur nu se găsea nimeni, locul era atât de pustiu, încât abia dacă se auzea pe sine. Și-atunci cum să izbucnească brusc, ca un tunet, o voce? Și, mai ciudat, dacă tot avea așa o intensitate, de ce nu-i urma niciun cutremur? Vibrații de adâncime nu se manifestau, știa prea bine, nu degeaba avusese în grijă Sectorul 3 și oprise atâtea țevi parazite. Cât despre temperatură, rămânea constantă, indiferent de altitudine. Suise îndeajuns ca să-și poată da seama de asta.

— Cine nu mă lasă-n pace? După ce că totu-i aiurea, mă mai înțepă și bărzăunii?

— Poftim?! Ce?! Ce-s băr... găunii? rosti nedumerită Luvia.
Nu văd nimic...

— Bărzăuni, nu bărgăuni, o întrerupse vocea. Normal că nu vezi. Până și gândurile mele suferă de prostie, ce să mă mai aștept de la viață? Lasă, nu contează. M-a ciupit ceva de ureche.

— Ce ureche? Nu pricep nimic. Nu e nimeni pe aici... Adică, mai clar, unde te afli?

— Cum unde? Pe banca de la ieșirea din școală. Toți s-au dus care încotro, unii prin oraș, alții pe la prieteni, un grup către cinema. Doar eu...

— Cred că e o neînțelegere! îl întrerupse Luvia care nu pricepea nimic. Nu văd nicio școală, doar niște copaci și o stâncă pe care încerc să mă cațăr.

— Bine că nu escaladezi vreo balenă. Că așa mi-au zis tot anul. Balena, balena rupe catena! Catena asta trebuie să fie ceva de la chimie. Uf! Noroc că a venit vacanța. Dar ce-o să fac singur cuc? Parcă văd că o să mor de plictiseală. Toată ziua cu tableta, cu jocurile, cu telefonul ăsta care mi-e mai bun prieten ca oricine și cu teancul de cărți de pe noptieră.

— Oprește-te! Chiar mă auzi?

— Nu-s surd!

— Înseamnă că te afli undeva în apropiere. Dar unde?

— ...cel mai greu e să rămâi pe loc și ceilalți să nu se uite înapoi. De fapt, ție pot să-ți spun, mă simt mizerabil. Două săptămâni în care să nu vorbești cu nimeni mai sunt cum sunt. Dar două luni?! Că atâta ține vacanța...

Luvia nu înțelegea nimic. Ce luni, ce vorbit?! Ajunsesse să audă voci, ce nebunie! Dacă-și pierduse rațiunea? Poate că trecuse prin vreun șoc devastator, vreun accident, ceva, și-acum... Trebuia să o ia din loc, nu se îndoia, prea neobișnuit era totul. Pe vârful rotunjit de sus avea să descopere, desigur, intrarea. Sau ieșirea, depinde cum o luai.

— Gata, la revedere, nu mai am timp de...

— Normal că nu ai timp. Nimeni nu are. Dacă și gândurile mai răsărite o iau la sănătoasa când descoperă ce ratat sunt. Au! Ce-i cu înțepătura asta? Încetează!

Luvia încremeni. Tocmai aruncase încă o stalagmită, era limpede că într-un fel sau altul asta-l deranja pe interlocutor.

— De fapt, cine ești? întrebă uluită Luvia.

— Grasul! Așa-mi zic toți, de parcă n-ai ști...

— Chiar nu știu. Sunt doar un instalator pe nume... pe nume... Ăă... De ce, Doamne, nu-mi pot aduce aminte?! Fără nume! concluzionă cu amărăciune.

— *No name* e oricum mai bine decât Grasul Compasul Mătură cu Nasul. Eu aș fi mulțumit. E în regulă, nu mă supăr că nu vrei să-mi zici cum te cheamă. În fond, sunt un nesărat și-un plicticos, așa zic toți.

Luvia își acoperise însă urechile. Trebuia să întrerupă discuția asta absurdă, nu voia să-și piardă mințile, de ce i se întâmpla tocmai ei o așa nenorocire? Ea doar își uitase numele, nimic mai mult. În plus, avea de făcut ceva important, întotdeauna avusese. Și-n loc de asta, uite, trebuia să se cațăre absurd pe cel mai ciudat munte. Cine o pedepsea? Ce vis urât!